

SLOVENSKI NAROD.

zhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za eden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnistvo je v Gospodskih ulicah št. 12.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

V Ljubljani, 2. septembra.

Vsi časopisi ugibljejo, kakšen upliv bode imel shod ruskega in nemškega cesarja. Nekateri zatrjujejo, da bode vse pri starem ostalo, drugi pa zopet pričakujejo radikalnega prevrata v evropski politiki. Ruske vlade oficijozno glasilo „Nord“ mnogo piše o tem shodu, vso stvar prav diplomatično zavija in zatrjuje, da je shod opravičil nade, ki so se stavile vanj, gotovega pa ta list ničesar ne pove.

Peterburški dopisnik „Moskovskih Vjedomostij“ poiskal je bil jako zaupno osobo nemškega cesarja in se z njo pogovarjal o tem shodu. Ta zaupnik je rekel, da cesar Viljem jako čista Rusijo in dobro zna ceniti njeno prijateljstvo. Cesar želi tudi ohraniti dobre odnose z drugimi državami. Na opombo dopisnikovo, da je Nemčija bolj naklonjena ruskim nasprotnikom, nego njej sami, kar kaže že njeno postopanje v bolgarskem uprašnji, in da tudi pogovori Bismarckovi s časnikarji dokazujejo, da v Berolinskih vladnih krogih ne veje baš Rusiji prijazna sapa, odgovoril je zaupnik, da Bismarck o vladnih krogov mišljenji ni dobro poučen.

Zaupnik je potem razložil, da sedanji cesar vsekako hoče ohraniti Alzacijo in Loreno, kakor se vidi iz njegovega helgolandskega govora, in bode že zaradi tega skušal ohraniti prijateljstvo z Rusijo. Bismarck je pa o tem sodil drugače. On je nameraval Francozom kar vrniti Alzacijo in Loreno, ko bi imelo priti do vojne z Rusijo in Francijo. Francozi bi potem ne začeli vojne. Zbornica bi za vojno ne dovolila denarja, in vlada bi ne mogla Rusiji pomagati, naj bi poprej bila še tako za gotovo obljubila pomoč. Če bi morda tudi francoski narod še hotel začeti vojno, bi na ta način Nemčija stvar nekoliko zavlekla, in ta čas bi Nemci tako občutno otepli Ruse, da bi Francozi izgubili vse veselje do boja. Da bi Nemci zmagali v prvem boji, če vse čete pošljejo na mejo, o tem so preverjeni ne le Nemci, temveč tudi Rusi, ker Nemčija lahko hitreje mobilizuje.

Zaupnik je nadalje razkladal dopisniku, da je Nemčija pripravljena podpirati ruske težnje tudi v bolgarskem uprašnji, in da je on tudi preverjen, da se bodeta Rusija in Avstrija tudi o bolgarskem uprašnji lahko sporazumeli.

Ko je dopisnik omenil, da cesar Viljem niti roke ni podal estlandskemu podgubernatorju Vacilevskemu, ki ga je pozdravil namesto gubernatorja kneza Šakovskega, ki je bil odšel k polaganju kamenov za nove pravoslavne cerkve, je zaupnik hitel zatrjevati, da to nema velicega pomena. Na Dunaji je tudi grofa Taaffe-a preziral nemški cesar, ali razmer mej Nemčijo in Avstrijo to ni shujšalo. Če morda Viljem ne odobrava protinemškega postopanja omenjenega činovnika, se bode to pokazalo le pri razdelitvi redov, kakor se je na Dunaji, drugzega upliva pa to ne bode imelo.

Moskovski list, ki je priobčil ta pogovor, pa sam ne veruje v nemško odkritosrčnost in bolj nego kedaj priporoča zvezo s Francijo in se obrača do Francije, da bi ne ostala neutralna v vojni, če se jej tudi da Alzacija in Lorena. S tem bi le sebi škodovala, kajti Nemci, če ostanejo mogočni in zmagaajo Rusijo bodo pozneje pri priliki lahko Francozom omenjeni deželi vzeli.

Ta pogovor je vsekako važen, ker nam je pokazal zopet nekoliko bolj nemško politiko. Če tudi je knez Bismarck kaj rad zatrjeval, da ne misli na vojno z Rusijo in še le sedaj, ko je odstopil, vidi nevarnost od Rusije, je vendar resno pošteval eventualnost, da se Nemčija zamota v vojno z Rusi in že imel napravljen načrt, kaj naj v tem slučaju Nemčija precej stori. Najbrž Nemci tudi sedaj neso popustili tega načrta, vsaj je sam cesar zagotavljal, da se bode vnanja politika dalje zibala v prejšnjem tiru. Morda so ta načrt baš sedaj nalašč razkrili, da bi Rusijo prisilili, da se približa Nemčiji in da popusti misel na zvezo s Francijo, češ, da imajo sredstvo, s katerim lahko takoj potolažijo Francoze. Toda svojega namena najbrž neso dosegli. Car se bode še nadalje držal politike, da si Rusija mora obdržati svobodno roko. Taka politika je pa za Rusijo tudi zaradi tega najboljša, ker tripelalijanca ni posebno trdna, niti tako močna, kakor se misli. Da je zveza mej Nemčijo, Avstrijo in Italijo zares tako močna, kakor bi radi videli nasprotniki Rusije, bi Bismarcku gotovo ne bilo nikdar prišlo na misel, da odstopi Francozom Alzacijo in Loreno. Če se pa Rusija ne zaveže na nobeno stran, se bode lahko v polni meri okoristila

položaja o razpadu tripelalijance in tako posebno v orijentu utrdila svoje stališče.

Mnoga poročila iz Narve nam kažejo, da cesar nemški ni dosegel svojega namena, kajti nekako nevoljen zapustil je ruska tla. Preveril se je, da v Rusiji Nemčiji ne zaupajo več, dasi je odstopil Bismarck, da spoznavajo tudi ruski državniki, da nasprotje mej Nemčijo in Rusijo ne tiči v osebah, ampak v narodih samih, in da se torej odpraviti ne da, če odstopi kak minister, naj je bil tudi tako veljaven, kakor Bismarck.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani, 2. septembra.

Deželnozborske volitve.

Pri drugi volitvi v Linci voljen je protisemit dr. Beurle, ki je dobil 727 glasov proti liberalcu Reihlu, ki je dobil le 463 glasov. Izid te volitve je precej poparil liberalce. Če bode Beurle podpiral konservativce, imajo sedaj v deželnem zboru dvetretjinsko večino. Deželnozborskega volilnega reda pa še ne morejo premeniti po svoji volji, ker je za tako preuredbo treba navzočnosti treh četrtin poslancev. Liberalci bi najbrž ostavili dvorano, ko bi se poskusil deželnozborski volilni red tako premeniti, da bi kmetske občine dobile več mandatorov. Znamenito je pri tej volitvi posebno to, da so konservativci glasovali za Beurla, akoravno je znan kot „Preussenseuchler“.

Stoje je treba.

To spoznavajo tudi mnogi rodoljubi na Češkem. Vodja Čehov v Liberci dr. Šamanek je te dni priobčil v časopisu „Česká Stráž“ opomin, da naj se vsi Čehi zjedinijo. Predno se sporazume Čehi s svojim sovražnikom, sporazumeti morajo se mej seboj. To mora biti glavna podlaga delovanju čeških poslancev. Volilci jih neso odposlali, da zmagajo tega ali onega Staro- ali Mladočeha, ampak, da zmagajo sovražnika. To je pa le mogoče, če popusté mejsebojne prepire in se pridružijo predlogom in nazorom, s katerimi jedino zmagajo prekanjenega in izvežbanega sovražnika. Staviti morajo stvarne in dobro premišljene predloge. Nemci se tresejo strahu, da bodo vsi Čehi jedini v bodočem zasedanju deželnega zbora. Iz tega se lahko učé Čehi, da ne gre za to, da uveljavijo Staro- ali Mladočehi nazore svoje. Nemci bi le radi, da se Čehi prepirajo mej seboj, da se jim ne bi trebalo

LISTEK.

Kavkaški ujetnik.

(Ruski spisal grof Lev Tolstoj, poslovenil P.)

(Dalje.)

V.

Zlezel je Žilin v luknjo, razkopal jo še bolje, da bi tudi Kostilin mogel skozi se splaziti; potem sta sedela in čakala, da je vse potihnilo v vasi.

Ko so ljudje v vasi utihnili, izplazil se je Žilin pod steno. „Izlezi še ti“, zašepetal je Kostilinu. Tudi Kostilin je lezel po luknji, pa je z nogo zadel ob kamen in zaropotal. Gospodar imel je stražnika, pisanega psa. Ta pes bil je jako pazljiv, klicali so ga Uljašin. Žilin si je že poprej bil s tem privadil psa, da mu je kaj dajal. Zaslišavši Uljašin ropot, — je zalajal in zagugal se, za njim jeli so lajati drugi psi. Žilin je lahno žažvižgal, vrgel kosček sira in Uljašin ga je spoznal, jel mahati z repom in nehal lajati.

Gospodar je vse slišal, zaklical iz koče: „Hajt, hajt, Uljašin!“

Žilin je pa gladil za ušesi Uljašina. Pes je molčal, plazil se mu ob noge, mahal z repom.

Posedela sta za ogrom. Utihiilo je vse, sliši se samo še, da ovca hrka v hlevu in da doli po kamenčkih voda šumi. Temno je, zvezde stojé visoko na nebu; nad goro prikazal se je mladi mesec. Po dolinah leži kakor mleko bela megla.

Ustal je Žilin in rekel tovarišu: „No, brate, pojdiva!“

Odpravila sta se, pa jedva sta se premaknila, že zaslišita, da je zapel mula na strehi: „Ala Besmila! Iljrahma!“, kar je kazalo da pojdejo ljudje v mečet (molilnico). Sela sta zopet, pritajivši se ob steni. Dolgo sta sedela in čakala, da odidejo ljudje dalje. Zopet je vse utihnilo.

— Sedaj pa z Bogom! Prekrižala sta se in odšla. Hitela sta čez dvorišče in po rebri doli k rečici, šla čez reko, potem po stezi ob reki. Bila je gosta megla, ki je nizko stala, skozi meglo so se malo videle zvezde. Žilin sklepal je po zvezdah, na katero stran naj gresta. V megli bilo je hladno in prijetno hoditi, samo čevlji bili so nerodni — vedno so se izvračevali. Žilin sezul je svoje, vrgel jih proč in šel bos. Skakal je s kamena na kamen in gledal zvezde. Kostilin začel je zaostajati.

— Počasneje hodi, rekel je; prokleti čevlji vse noge so mi obdrgnili.

— Pa jih še ti sezuj, ložje bodeš hodil.

— Kostilin šel je bos, — pa bilo je še huje, opraskal si je vse noge po kamenji in vedno zaostajal. Žilin mu je rekel:

— Hodi hitreje, če ne si zaman odereš noge, kajti dohite te in ubijejo.

Kostilin ni ničesar odgovoril, šel je dalje in hropel. Hodila sta dolgo navzdol. Zaslišala sta na desni strani lajanje psov. Žilin se je ustavil, pogledal okrog.

— Ej, rekel je, zmotila sva se — na desno sva jo zavila. Tukaj je tuja vas, videl sem jo z gore; nazaj morava in na levo, navkreber. Tukaj mora biti gozd.

Kostilin je pa spregovoril:

Počakaj malo, da se oddahnem, noge imam že vse krvave.

— Ej, brate, le hitro skakaj. Tako-le!

In tekel je Žilin nazaj na levo stran v goro, v gozd. Kostilin je pa vedno zaostajal in vzdihoval. Žilin mu je zažvižgal in hitel dalje.

Prišla sta na goro. Tukaj se je začel gozd. Šla sta v gozd in ob vejah strgala poslednjo obleko. V gozdu prišla sta na ozko pot in hitela dalje.

— Stoj! Nekaj je priteptalo s kopiti po potu.

boriti z vsem češkim narodom. Tudi nekaj Nemcev je bilo proti spravi, pa hitro so se pridružili drugim svojim rojakom, uvidevši, da Čehi neso za tako spravo, da se skupno bore proti Čehom. S tem, da se zavrne sprava, pa češki poslanci rešijo le manjši, negativni del svoje naloge; dolžnost njih je pa, da se lotijo tudi pozitivnega dela, da stavijo stvarne predloge, kako naj se doseže sprava. S tem izpolnijo svojo dolžnost do naroda in kralja. Predno se snide deželni zbor, morajo se češki poslanci sporazumeti o tem pozitivnem delu.

Ta izjava ni osamljena. Ko se je odkril v Hořiněvesi Hanki spomenik, se je tudi napivalo slogi čeških državnih in deželnih poslancev.

Mladoboleslavski „Jizeran“ se pa pritožuje, da so avstrijski Slovani tako razcepljeni, kar jim škoduje v trgovskem in političnem oziru. Slovani morajo se sporazumeti med seboj, osnovati se mora med njimi živa in realna, nikakor pa ne sentimentalna vez, da si bodo dosledno in odločno prizadevali, doseči smoter svoj. Gotovo je v interesu najvišjih krogov, da razumejo slovansko idejo in jo znajo izkoristiti v blaginjo naroda in v slavo naše slavne dinastije.

Kdo bode moravski deželni glavar?

To vprašanje jako vznemirja nemške liberalce. Radi bi, da bi vzela vlada deželnega glavarja iz njih srede, grof Taaffe pa se, kakor kaže, ne misli ozirati na njihove želje, in priporoči najbrž za to visoko in dobro plačano mesto grofa Vettera, ki pripada srednji stranki. Posebno rad bi grof Dubsky bil deželni glavar in je baje za to mesto že mole-doval pri vladi.

Vnanje države.

Proglazenje nezavisnosti Bolgarske.

Dunajski list je izvedel iz diplomatskih krogov, da je bolgarski agent v Carigradu, Vulkovič, izročil sultanu lastnoročno pismo princa Ferdinanda, katero je v zvezi s proglazenjem Bolgarske za nezavisno kraljevino. Mej Carigradom in Sofijo doseglo se je baje sporazumljenje, da bode Turčija priznala Bolgarske nezavisnost. — Nam se ta vest ne zdi prav verjetna. Turki se ne bodo tako radi odrekli vrhovni oblasti nad Bolgarijo, ko še svoje pravice v Egiptu branijo, kolikor morejo.

Ruska diplomacija.

Veleposlanik Nelidov je že na potu v Carigrad. Gotovo mora biti kak važen uzrok, da se tako hitro vrača s svojega dopusta. Nekaterniki mislijo, da Rusija hoče od sedaj energičneje posegati v bolgarsko vprašanje. — Poslanik v Bukureštu, Hitrovo, je pa te dni prišel v Peterburg. O njem se govori, da se ne povrne več na svoje mesto.

Kdo bode poznanski škof?

Poljaki so sklenili, da odpošljejo deputaciji v Berlin k cesarju in v Rim k papežu, prosit, da bi se imenoval kak Poljak poznanski škofom. Žal, da ni upanja, da bi deputaciji kaj opravili. V Berlinu še vedno mislijo, da je za Nemčijo nujna potreba, da se ponemči poljski življenj, v Vatikanu se pa iz političkih ozirov ne marajo Nemčiji zameriti.

Vojna pripravljenost v Rusiji.

„Istoričeski Vjestnik“ priobčil je iz vojaškega peresa razpravo, v kateri se dokazuje, da Rusija že sedaj na zapadni meji lahko v boj postavi 43 pešdivizij po 16 batalijonov, 4 stotnije kazakov in 48 topov, 20 vojnih rezervnih divizij po 16 batalijonov, 4 stotnije kazakov in 24 topov, 5 strelskih divizij po 16 batalijonov, 4 stotnije kazakov, 24 topov in 18 kavalerijskih divizij. Ne prištevši vojakov, ki jih ima Rusija že ob miru v trdnjavah, postavila bi na bojišče 1092 batalijonov, 716 eskadronov, 3040 topov, to je 1.143.000 bajonetov in 107.000 sabel. Vsa ta vojska bi bila dobro disciplinirana.

Vojsko v Rusiji že sedaj lahko mnogo hitreje mobilizujejo, nego so jo prejšnje čase, s čim bode pa to še hitreje mogoče, ker čete spravljajo vedno bolj k železnicam. Rusija se leto za leto bolj približuje idealu domovinske brambene sile, to je, možnosti, da takoj začne vojno na so-vražnih tleh.

Dopisi.

Iz Kranja 31. avgusta. [Izv. dopis.] Dasi je bila notica, tičoča se dijaške veselice v Kranji, v Vašem cenjenem listu že objavljena, si vendar ne morem kaj, da ne bi govoril nekaj obširneje o tem; kajti stvar je bila istinito tako vrlo aranžirana in izpeljana, da tako lepega večera nismo imeli kmalu v Kranji. Ko se nam dohajale vesti, kako izborna se ima vse vršiti, smo se — odkritosrčno izpovedano — bali, da gospodje dijak ne bodo kos nalogi, kojo so si postavili. A varali smo se. Veselica izvršila se je še sijajneje, nego se je prej govorilo. Vsa čast Kranjskemu občinstvu, katero se je jako prijazno odzvalo pozivu gospodov dijakov ter ta večer jako sijajno pokazalo, da je Kranj jedno izmed prvih narodnih mest. Goste sprejemal in pozdravljal je pri blagajni poleg odbora damski komitet obstoječ iz županije, blagorodne gospe Šavnikove in dražestnih gospic Vik. Prevčeve in Fr. Pečnikove. Njihovemu blagohotnemu posredovanju gre tudi hvala, da je preostala lepa svota za velikošolce, za kar jim bodi tem potom izražena najtoplejša zahvala. Vojaška godba svirala je ta večer po večem le slovanske skladbe, ki so prouzročevale pri občinstvu glasno odobravanje.

V nagovoru je Slovenijan g. Kokalj pozdravil domače in tuje goste ter v jedrnatih besedah razložil namen veselčin. Tretja točka vsporeda bil je Nedvčdov „Popotnik“, katerega je izvel mladi zbor pod spretnim vodstvom zborovodje g. Šavnika in. prav vrlo. Posebno odlikoval se je g. Štefančič s svojim krasnim tenorjem. Četrta točka obsežajoča koncert za gosli in klavir morala je izpasti, ker ta točka bila je proračunjena le za dvorano, a „Beseda“ vršila se je na vrtu. Zadnja točka obnesla se je pa najbolje. Foersterjevo skladbo „Venec Vodnikovih in na njega zloženih pesnij“, izvajal je zbor s spremljevanjem vojaške godbe tako izborna, da odobravanja ni bilo ne konca ne kraja. Solista (gg. Štefančič, Drukar), kvartet (gg. Štefančič, Traven, Drukar, Schrautzer), kakor tudi zbor so bili popolnoma kos svoji nalogi. Kaj tacega še nismo čuli v Kranji; zaradi tega bilo bi nam zelo ljub, če bi bili gospodje pevci ponovili, kar bi bili tudi izvestno storili, da ni skladba predolga. Nadomestil je to prej imenovani kvartet ter zapel par četverospelov, ki so bili vsi z velikim oduševljenjem vsprejeti. Zatém vršila se je na vrtu prosta zabava, ki je trajala pozno v noč, v dvorani zasukal se je pa mladi svet.

Gospode dijake počastilo je poleg Kranjske intelligence mnogo tujih odličnih gostov s svojim prihodom. Tako zapazili smo med njimi vzornega rodoljuba gosp. Iv. Hribarja, slovenskega učenjaka prof. dr. Glaserja iz Trsta in mnogo drugih. — Da se je veselica tako dobro obnesla, ima poleg ne-utrudljivega odbora pod vrlim in vstrajnim vod-

stvom abiturijenta g. Prevca največ zaslug zgorej imenonani damski komitet, izborni tenorist gospod Štefančič, slavna čitalnica Kranjska, ki je gospode dijake slehern čas marljivo podpirala in gospodje pevci. Vsem skupaj bodi tem potom izražena najtoplejša zahvala!

Iz Črnomlja 28. avgusta. [Izv. dopis.] Gosp. Ivan Lapajne, podpredsednik in tajnik Krške posojilnice, predlaga v svojem dopisu z dne 17. avgusta t. l., da bi društvo „Zveza slovenskih posojilnic“ postala denarna zadruga v zmislu postave od leta 1873. in želi, da bi posojilnice o tem svoje nazore priobčile. Misel je prav dobra in namen je vse hvale vreden, ker „Zveza“ kot denarna zadruga bi potem slovenskim posojilnicam bodisi na Koroškem, Štajerskem, Kranjskem ali Primorskem v potrebah z denarnimi sredstvi na pomoč prihajala, vendar pa bi morale posojilnice pristopiti k „zvezi“ kot zadružnice in se udeležiti z deleži po 100 gld. in tudi s hranilnimi vsotami. Po nemerodajnem mnenji odbora podpisane posojilnice bilo bi to vprašanje bolj umestno pred več leti, ko so se pričele posojilnice ustanavljati in je bilo težko dobiti denarne podpore, vzlasti v začetku; sedaj pa, ko se je ustanovila v Ljubljani mestna hranilnica, ki prav rada podpira narodne denarne zavode s hranilnimi ulogami pod jako ugodnimi pogoji in zahteva le 4½% obresti, morebiti ne bi neobhodno potrebno bilo „zvezo“ v denarni zavod spreminjati, pač pa naj bi ostala društvo, ki naj bi izdajalo časopis „Zadrugo“ in posojilnicam pomagalo v davčnih zadevah. Ta list naj bi poučeval, kako je ustanavljati posojilnice, kako uradovati, račune sklepati, ter naj bi objavljala račune vseh slovenskih posojilnic. „Zveza“ ravna že sedaj tako, vendar je želeli, da bi list dvakrat v meseci izhajal. K temu naj bi pripomogle vse posojilnice s tem, da pristopijo k društvu s letnimi doneski. Ti društveni doneski naj bi se določili v toliki meri, da bode „zvezi“ mogoče zahtevam zadostovati.

Odbor posojilnice v Črnomlju.

S Krškega 29. avgusta. [Izv. dopis.] Čitati je bilo v predzadnjih „Dolenjskih Novicah“, da ni umestno, da posluje tukajšnja okrajna bolniška blagajnica v nemškem jeziku. Pohlevneje bi pač največji optimist ne mogel izraziti svojega mnenja ob imenovanem društvu. In vendar je razburila ta opazka duhove dotičnih g. odbornikov in obirali so dozdevnega dopisovalca „Dolenjskih Novic“ in tukajšnje mu kolege in učiteljstvo v obče. Ne bom jih branil gg. učiteljev — njim je takova graja na čast. Dovoljujem si par stvarnih opazk o tukajšnji okrajni bolniški blagajnici. Vsakomur je znano, da so neprostovoljni udje tega društva, oziroma teh društev ljudje preprostega, delavskega stanu, torej ljudje, katerim je nemščina tako malo znana, kakor nekaterim vladnim uradnikom narodna zavest — izvzemši seveda uradnike odvetnikov, c. kr. notarjev in c. kr. pošt, katere je tudi doletela dvomljiva čast, da so prišli vzajedno s težakom pod varuško roko države. Tudi mi bode vsakdo verjel, da je mesto blagajnikovo pri društvih take in jednake vrste najvažnejše mesto in to že radi tega, ker pride baš blagajnik največ v dotiko s člani dotičnega društva. Ni torej le umestno, temveč neobhodno

Ustavila sta se in poslušala. Priteptalo je kakor konj in ustavilo se. Ganila sta se in zopet je zapetkalo. Ustavila sta se in tudi ono se je ustavilo. Žilin je stopil bližje, da bolje pogleda. Konj je bil in ni bil, na konji bilo je nekaj čudnega, človeku nepodobnega. Zaprskalo je. „Kaka pošast!“ Tiho je zažvižgal Žilin — pa je kar poskočilo s pota in zbežalo po gozdu, kakor vihar je letelo in lomilo veje.

Kostilin pal je strahu. Žilin se je pa zasmejal reki:

— To je jelen. Slišiš li, kako z rogovilami lomijo veje? Midva se ga bojiva, on se pa boji naju.

Šla sta dalje. Začelo je žariti se na vzhodu, do jutra ni bilo več daleč. Ali hodita prav, ali ne, nesta vedela. Žilinu se je zdelo, da so ga pripe-ljali prav po tej poti in da jima je hoditi še kach deset vrst, a zanesljivih znamenj ni bilo, in bi jih po noči tudi ne bila videla. Prišla sta na planjavo. Kostilin se je usel in spregovoril.

— Kakor hočeš, ali jaz ne morem dalje in ne morem.

Razsrdil se je Žilin, plunil in jel zasmehovati ga.

— Tako, pa sam uidem -- z Bogom!

Kostilin skočil je kvišku in šel. Prehodila sta kake štiri vrste. Megla v gozdu bila je še gostejša, ničesar nesta videla pred seboj, zvezde so se jedva videle.

Nakrat zaslišita, da njima naproti prihaja konj. S podkvami bije ob kamenje. Legel je Žilin na trebuh in poslušal.

— Kakor se kaže, jezdi nekdo proti nama! Skočila sta s pota, sela v grmovje in čakala. Žilin splazil se je k potu in videl, da je Tatar jahajoč gnal kravo, in nekaj mrmral. Tatar je odšel dalje. Žilin povrnil se je k Kostilinu.

— No, odnesel ga je Bog — ustani, pojdiva. Kostilin jel je ustajati; pa je zopet pal.

— Ne morem, za Boga ne morem; nedostaja mi močij.

Mož debel, puhel, se je bil jako upehal; hladna megla v gozdu ga je bila prevzela, noge imel je odrgnene. Žilin ga je jel s silo vzdigovati. Kako je zakričal Kostilin!

— Oj, boli!

Žilin je kar stresel se.

— Kaj kričiš? Vedi, da je Tatar blizu in bode slišal. Sam si je pa mislil: Zares je oslabele; kaj naj storim z njim. Pustiti tovariša ne morem.

— No, rekel je, ustani, usedi se mi na pleča, — nesti te hočem, ako že hoditi ne moreš.

Opral je Kostilina, prijel ga z rokama pod bedra, počasi šel z njim po poti dalje.

— Samo za Boga ne davi me z rokami za grlo, rekel je Kostilinu. Za rame se me drži.

Teško ga je nesel Žilin — tudi njegovi nogi bili sta krvavi in pešal je. Nagnil se je, popravil, privzdignil Kostilina, da bi višje sedel na njem in tako ga je vlekel dalje.

Gotovo je moral Tatar slišati, kako je zakričal Kostilin. Žilin je začul, da gre nekdo za njim, in kriči po svoje. Žilin je skočil v grmovje. Tatar je zgrabil puško, ustrelil, pa ni zadel. Zažvižgal je po svoje in oddirjal po potu.

— No, rekel je Žilin — izgubljena sva, brate! Ta pes takoj zbere Tatara, da se udero za nama. Če v teku ne preideva treh vrst, pa sva izgubljena. „Sam vrag me je s teboj zanesel v ujetništvo, kajti sam bi že bil ušel“ mislil si je.

Kostilin mu je rekel:

— Pojdi sam, zakaj bi pogubil sebe zaradi mene.

— Ne, ne pojdem, tovariša pustiti ne morem.

potrebno je, da je zmožen blagajnik onega jezika, katerega govori kot jedinega ogromna večina društvenikov. In baš blagajnik tukajšnje okrajne bolniške blagajnice je mož, kateremu se do sedaj ni vredno zdelo privaditi se slovenskemu jeziku, dasi ga je porivala kruta osoda od rane mladosti do sive starosti večinoma mej slovenskim narodom, po slovenskih pokrajinah. Če še omenim, da je ta gospod vse prej nego ljubezniv in prijazen in da občuje z društveniki, katere je zanesla nesreča v njegovo kavarno — pardon pisarno, kakor mogočni desetnik s plahim novincem, tedaj je pač umevno, da preprosti narod ne more biti preveč vesel te nove državne protekcije. In predstojnik naše okr. bolniške blagajnice? — Dasi ima že vsled svojega stanu, kot trgovec najmanj uzroka prezirati naš slovenski jezik, mu je vendar največje veselje, če more izraževati v slabi nemščini svoje nemškutarsko mišljenje. —

Domače stvari.

— (Iz Celja.) Za osnovalno slavnost „Celjskega Sokola“ dne 7. in 8. septembra oglašajo se mnogoštevilno, ne samo sokolska, temveč tudi pevska društva. Ker je po tem pričakovati velikanske udeležbe in je v Celji vendar le težavno preskrbeti za vsacega pripravno privatno stanovanje, prosimo, da ne le gospodje z rodbino, temveč tudi posamezni gospodje, ki želijo posebnega stanovanja, to naznanijo odboru vsaj do petka 5. septembra zjutraj, ker drugače odbor glede preskrbitve posebnih, zlasti lepših stanovanj odklanja vsako odgovornost. S tem se odboru tudi olajša delo samo.

Odbor „Celjskega Sokola“.

— (Iz Celja) se nam piše: Lastnika trdke za železnino Rakusch v Celji, Julij in Pepi Rakusch, znana sta kot največja tevtonska zagrizenca, če ravno sta slovenskega pokoljenja, doma iz slovenskih Haloz. Če je kje kaj zoper Slovence, gotovo imata jeden ali drugi, navadno pa oba svoje nosove in roke zraven. Onadva sta tudi glavna duševna stebra zloglasnega lističa „Deutsche Wacht“, ki psuje in napada kakor stekel pes vse, kar je slovenskega ali slovanskega sploh. Njijin listič, Celjska „vahta“ nasaja se v zadnji številki z 28. avgusta v uvodnem članku posebno na „sovražnike iz Kranjskega“, Hrvatskega itd., ki pa baje hočejo povodom slavnosti „Celjskega Sokola“ udreti v nemško Celje. Zanimivo pa je to: Ta Slovanom tako skrajno sovražna trdka živi samo od Slovanov. Na nemško kam še menda, kar obstoji, ni prodala niti lota svoje železnine. Vsa njena glavna trgovina gre v Savinjsko dolino, posebno pa še na Kranjsko in Hrvatsko. Kakor je videti, so Slovani na Kranjskem in Hrvatskem tem mogočnim Celjskim gospodom sicer dobri, da jim dajejo zaslužek in kruh, drugače pa so jim hudi sovražniki, kateri se morajo napadati. Čudno je sicer, da ti ošabni Rakuschi se še toliko ponižajo, da od sovražnih Hrvatov in Kranjcev jemljejo zaslužek in kruh. Svoji k svojim! Naj imajo Rakuschi svoje nemške stranke, če jih v obče imajo kaj; Slovenci pa poprimimo se vendar jedenkrat svojih narodnih trgovcev, saj imate Kranjci še gotovo kakih trgovcev z železnino v Ljubljani.

Popravljen je zopet Kostilina na rame. Prešel je ž njim blizu jedno vrsto. Gozd še vedno dalje drži in ni videti izhoda. Megla se je že jela razpuščati in zvezd ni bilo več videti. Žilina je že bil jako upehan.

Prišla sta do studenca, s kamenjem obdanega. Žilina se je ustavil in na tla postavil Kostilina.

— Sedaj se pa oddahniva in napijva. Sir pojejva. Daleč biti ne more.

Ravno je začel piti, ko je zaslišal peketanje kopit. Zopet sta jo obrnila na desno v brdo v grmovje in ulegla se.

Slišala sta glasove tatarske; ustavili so se Tatarji na tem mestu, kjer sta jo obrnila s pota. Pogovorili so se, potem pa jeli ščuvati in poganjati pse. Zaslišala sta, da nekaj šumi po grmovji, naravnost proti njima tekkel je tuj pes. Ustavil se je in zalajal.

Za psom priplazili so se Tatarji — tudi tuji; zgrabili so ju posadili so ju na konja in odveli.

Prejezdili so kake tri vrste, potem jih je pa srečal Abdul, gospodar, z dvema Tataroma. Abdul je nekaj ukazal Tataroma, ki sta presadila ujetnika na svoja konja. Odveli so ju zopet v vas.

— (Iz Zagreba:) Naš rojak na Zagrebškem vseučilišču gosp. Fran Žnideršič dobil je tudi letos v zimskem in letnem semestru od visoke kr. zem. vlade 2 nagradi po 25 gld. za seminarske razprave. Prva razprava slove: *De figurae, quae in dicitur appellatur, apud Vergilium Aen. I—VI. usu*; a druga slove: *Da li je Sofoklov Ajant član trilogije?*

— (Novo poslopje) za deželno sodišče in okrajno mestno del. sodišče namerava pravosodno ministerstvo zgraditi v Ljubljani. Deželne vlade stavbinski urad in deželno sodišče se že bavita s tem uprašanjem in iščeta primerne prostora. V prvi vrsti se misli k porotnemu poslopiju priklopiti še stanovanja za paznike na Žabjaku, nekdanji „Transportsammelhaus“, ki je lastnina erarja, poleg stoječe Sirnikovo posestvo, mestna hiša na sv. Jakoba nabrežji, poslopje, kjer je merosodni urad in sploh vse hiše do nekdanjega Koširjevega sedaj Ziakovskega poslopja. Komisija bila je že na lici mesta in poizvedavala pri dotičnih gospodarjih, koliko zahtevajo za svoja posestva. V drugi vrsti pa se misli na novo kupljeno posestvo stavbinske družbe na Sevnig-Mallnerjevih vrtilih pri Tržaški cesti. Prostor ima se v kratkem določiti.

— (Kamniška železnica) do prvotno določenega roka, 15. oktobra, ne bode gotova. Preložiti je treba pri Črnučah velik del te proge, vsled tega se bode delo zakasnilo za mesec dni. Nadejati se pa je, da bode vsa proga gotova do sredi novembra in da se bode rečeni mesec izročila prometu. Tir je večinoma že gotov, na drugih krajih pa nedostaje le še kaj malega, ker se bode v omejenem času že zgotovilo.

— (Vlak v Trbiž in na sv. Višarje) priredi z jako znižano ceno dne 6. septembra gospod J. Pavlin v Ljubljani. Odhod iz Ljubljane ob 9. uri 15. minut. Dne 8. septembra pa priredi isti posebni vlak na Lesce-Bled in Otoče-Brezje. Vožnja tja in nazaj 80 kr. — Več povedo današnji inserati.

— (Frankovanje voznoposhtnih pošiljatev in denarnih pisem) s poštnimi znamkami se je včeraj pričelo. Priobčili bomo v jedni prihodnjih številki dotične določbe.

— (Kako v blaženi Madjariji upravljajo pošte?) Včerajšnja druga porotna obravnava pač ni spadala pred avstrijsko sodišče, marveč pravo mesto za njo bilo bi v blaženi Madjariji, kjer so tatvine in poverjenja pri uradih takorekoč na dnevnem redu. Kar se je zgodilo pri pošti z Reke v Baker, je v Avstriji skoro nemogoče, za kaj takega že Madjarom prepuščamo izključni patent. Dne 2. januarja 1888. vozil je pošto s Sušaka pri Reki v Baker 20letni kmetski fant Janez Ogrizek, rodом iz Senožec. Dan poprej izgubila se je ključavnica za poštni voz, a to ni motilo poštne urada na Sušaku. Namesto, da bi bil karjolo z dvema ključema zaprl, zavezal jo je z ročico in visečim pečatom, vanjo pa položil trinajst vreč za razne pošte. Ni čuda, da se je revnega postilijona Janeza Ogrizka poprijela misel, hitro okoristiti se in da je jedno vrečo ukradl. Na Sušaku so na poštne voze le hlapci vezali zapečateni ročico in še le v Bakru so zapazili, da je izginila jedna vreča. V Bakru je imela takrat pošto g. M. D., odpraviteljica pa je bila g. M. M. — Zatoženi

Abdul se več ni smejal in niti besede ni spregovoril z Rusoma.

Prepeljali so ju v vas, ko se je zdanilo, posadili s konj na cesto. Otroci so se vkupé zbrali, bili ju z biči in zvižgali.

Zbrali so se Tatarji v krog, in prišel je starec izpod gore. Začeli so se posvetovati. Žilina je slišal, da se pogovarjajo, kaj naj storé ž njima. Nekateri pravijo, da se morata poslati dalje v gore, starec pa govori: „Ubili se morata“. Abdul ugovarja: „Dal sem zanju denar; dobim zanju odkupnino“. Starec je pa zatrjeval: „Ničesar ne bodeta plačala, samo nesrečo bodeta nam nakopala. Greh je pasti Ruse. Ubite ju. pa bode vsega konec.“

Razšli so se. Pristopil je gospodar k Žilinu in mu rekel:

— Če v štirinajstih dneh ne pošljejo za vaju odkupnine, dam vaju do smrti bičati. Če pa poskusiš zopet uiti, te pa ubijem kakor psa. Piši pismo, dobro piši!

Prinesli so jima papirja in napisala sta pismi. Nabili so nanje kladi in odveli za mečet. Tam je bila pet vatlov globoka jama in v to jamo so ju spustili.

(Dalje prih.)

Ogrizek pripoveduje, da se je na potu s Sušaka v Baker ročica odtregala in da so vreče popadale s poštne voze. Takrat si je mislil: Kaj ko bi se jedno prisvojil? Sreča mu je bila mila, izbral si je vrečo, v kateri je bilo 5634 gld., mej vso to vsoto samo jedna hranilnična knjižica za 100 gld., drugo vse v več pisemih v tisočakah, stotakah in desetakah. Denar je pobral, vrgeč prazno vrečo proč, istotako tudi hranilnično knjižico, zavitke denarnih pisem pa je uničil. Dospevši v Baker, zapazili so takoj, da nedostaje jedne vreče, tega pa ne, da je bil pečat le za silo pritisnen in že prej odtrgan. Sum letel je na zatoženca, ki je pošto vozil še le tri mesece, a storilo se mu ni ničesar, poštarici pa vzeli pošto, jej vse zarubili in jej naložili, da ima plačati vseh ukradenih 5634 gld. Poštarja na Sušaku oprostili so vse odgovornosti. Ogrizek vozil pa je še nekaj časa pošto, pozneje stopil iz službe, fjakaril nekaj mesecev na Reki, potem pa šel v Senožec domov. Ondu, kakor na Reki je pridno zapravljal ukradeni denar in kmalu vse razdal, razven tisočakov. Ti pa so mu delali sitnosti, ker si jih ni prav upal menjati. Štiri je imel. Naposled je jednega dal Janezu Šabcu, naj ga v Trstu zmenja. A tisočak vzbudil je sum proti ubornemu Šabcu, prišli so njega, pozneje pa tudi Ogrizka, pri katerem so našli v škatljici spravljene še ostale tri tisočake. Ta denar dobilo je ogersko pošto vodstvo nazaj, drugo je Ogrizek pognal, razven 312 gld., katere je plačal za zakup nekega travnika in katero ogersko trgovinsko ministerstvo tudi nazaj zahteva. Odstavljena in zarubljena poštarica tudi zahteva odškodovanje za svoje izgube in troške. A ker nič ni, je še cesar pravico izgubil in po tem načelu in v zmislu zakonov razsodilo je sodišče, da si ogersko ministerstvo in bivša poštarica iščeta svojih novcev civilnim pravnim potom. Zatoženega Ogrizka obsodili so na pet let teške ječe poostrene vsak mesec s postom.

— („Don Kišot iz la Manhe, vitez otožnega lica“) nazivlje se knjižica, katero je slovenski mladini prosto priredil F. Nedeljko, založil Matija Gerber, tiskala „Národna Tiskarna“. Lično tiskana knjižica obseza 80 strani, stane 20 kr. in bode ugodno berilo za našo mladino.

— (Konja iz hleva ukrali.) K včerajšnji notici pod tem naslovom nam je dostaviti, da je konja včeraj popoldne nekdo zopet prignal v hlev, ne da bi bil dotičnika kdo videl, da si ga je torej nekdo le brez dovoljenja in vednosti lastnikov za jeden dan izposodil.

— (Razpisano) je mesto kancelista pri okrajnem sodišči v Škofjiloki. Prošnje do 4. oktobra.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Dunaj 1. septembra. Na Frana Josipa železnici pripetila se je zopet nezgoda. Lokalni vlak, ki je popoldne odšel z Dunaja v Tulln, skočil je pri Nussdorfu iz tira. Pet potovalcev in dva sprevoznika znatno poškodovani, več vagonov zdrobljenih.

Linz 1. septembra. Vsled nalivov sta reki In in Dunav silno narasli. Ker še dežuje, bati se je povodnji.

Rim 1. septembra. V Faenci hoteli so tamošnjo ljudsko banko z dinamitom razstreliti. Poslopje banke zelo poškodovano.

Milan 1. septembra. Iz provincije bel-lunske naznanjajo se velike povodnji. Mnogo hiš je voda odnesla, 18 oseb se je ponesrečilo.

Dunaj 2. septembra. Mejnarodni poljedelski in gozdarski kongres otvoril se je pod predsedstvom deželnega maršala in ob prisotnosti naučnega in poljedelskega ministra. Poslednji pozdravil kongres in zagotavljal, da se vlada najživahneje zanima za sklepe kongresa. Zastopane so vlade Južne Avstralije, Danske, Nemčije, Angleške, Italije, Nizozemske in mnoge kmetijske družbe teh držav.

Vöklabruck 2. septembra. Zaradi ne-prestanega slabega vremena se je današnji manever odpovedal. Ob 4. uri popoldne zadnji dvorni obed, ob 6. uri odpotuje cesar v Tišim.

Beligrad 2. septembra. Vsled ponovljenih korakov srbske vlade naznanil je Dunajski kabinet kot pogoje za normalno izvažanje prašičev na Oggersko: Osemdnevno opazovanje za izvoz odločenih prašičev; da se izposluje dovoljenje od strani ogerskega ministerstva; da

se srbska meja rumunskim praščem zapre in da more ogerska vlada to nadzorovati.

Razne vesti.

(Davek na samce.) Povedali smo, da se na Dunaji agituje za uvedbo davka na samce. Jednak davek pa so sklenili uvesti baš sedaj v Caracasu, glavnem mestu Venezuele. Novi davek zadeva vse moške nad 35 leti, ki so še samci, in znaša jeden odstotek pri letnih dohodkih do 25.000 frankov, dva odstotka pri večjih dohodkih. V utemeljevanji te predloge pravi senat: da javna bremena naj se razdeli enako na vse državljane, da pa rodinski očetje, razven plačevanja davkov, skazujejo veliko uslugo domovini s tem, da množijo število prebivalstva in s tem tudi moralni nivo družbe. Temu predlogu bode pritril ves krasni spol, kakor tudi posebno očetje, ki so obdarjeni s hčerkami.

(Podzemeljski brzjav.) Začela so se dela, da se napravi mej Draždanami in Monakovim podzemeljski brzjav. Imel bode to prednost, da ga viharji ne bodo poškodovali.

(Vojaška blagajnica ukradena.) Kakor se poroča iz Budimpešte, ukrali so v Peter-Csabskem ostrogu vojaško blagajnico osme teške topniške baterije. V njej je bilo 3500 gld. Vojaka, ki je bil na straži so zaprli. Blagajnico našli so drugi dan, pa je bila ulomljena in prazna.

(Povodenj v Peterburgu.) Dne 28. avgusta je Neva poplavlila več ulic v Peterburgu in velik del okolice. Povodenj trajala je štiri ure in je posebno v kletih napravila mnogo škode. Nekaj časa bil je promet ustavljen.

(Rodbinska drama.) Minoli petek je v Berolinu v hotelu Askanischer Hof potnik Ignacij Siegmund ustrelil ženo, potem pa sam skočil iz četrtega nadstropja na cesto.

(Silovit vihar.) razsajal je v noči na 28. dan t. m. v Budejovicah in okolici. Mnogo škode napravil je po vrtil in posebno po gozdih v Šumavi.

(Stara ljubezen ne zarjavi.) V Storcku v Prusiji vzame v kratkem domišlji svetnik B., ki je spolnil 71. leto, 75letno vdovo. Svetnik in njegova nevesta, sta se bila zaljubila že pred petdesetimi leti, a tedaj neso bile razmere take, da bi se bila vzela. On je potem dozdaj ostal samec, ona je pa več let živela z drugim v srečnem zakonu ali prvega ljubljence ni pozabila.

SLOVANSKI SVET

prinaša v 16. številki naslednjo vsebino: Izvršba narodne avtonomije. — Zapadni kulturonošci in Slovani. — Obrtne šole tujčevalke. — O tehniških izrazih v zakonodavstvu. — Ruske drobtinice. — Pogled po slovanskem svetu: a) Slovenske dežele. b) Ostali slovanski svet. — Književnost.

„SLOVANSKI SVET“ izhaja po dvakrat na mesec, vselej 10. in 25. dne meseca, in se pošilja naročniku izdajatelju „SLOVANSKEGA SVETA“ v Gorico. — Naročnina znaša: za celo leto 4 gld., za pol leta 2 gld., za četrt leta 1 gld. Za Ljubljanske naročnike in dijakke velja: celoletno 3 gld. 60 kr., pololetno 1 gld. 80 kr., četrtletno 90 kr.

LJUBLJANSKI ZVON
stoji
za vse leto gld. 4.60; za pol leta gld. 2.30; za četrt leta gld. 1.15.

Tujci:
1. septembra.
Pri **Maličih**: Dr. pl. Jilek iz Pulja. — Linhart, Breyman z Dunaja. — Ranzinger iz Kočevja. — Wolbrich iz Budimpešte. — Rochhart iz Gradsa. — Dr. Rehe, Brehme z Breslavo. — Dr. Ostolek iz Sežane.
Pri **Slonu**: Pl. Markovise iz Pulja. — Kühne iz Trsta. — Homan iz Radovljice. — Cerjak z Bleda. — Baron Laufmann iz Grada. — Bettelheim iz Velike Kaniže. — Kruschina iz Prage. — Löwy iz Budimpešte.
Pri **avstrijskem cesarju**: Buzzi iz Pulja. — Cugel iz Trsta. — Brosch iz Novegostesta.
Pri **južnem kolodvoru**: Gadmer z Reke. — Dabert iz Berolina. — Vogl, Walter iz Maribora. — Stuger iz Kranja.

Umrli so v Ljubljani:
31. avgusta: Marija Perčun, delavčeva žena, 39 let, Cesta v mestni log št. 17, —

1. septembra: Maksimilijana Riedl pl. Raitenfels, zasebnica, 65 let, Križevniške ulice št. 7, za Brighthovo boleznijo.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
31. avg.	7. zjutraj 2. popol. 9. zvečer	733.3 mm. 733.8 mm. 733.4 mm.	14.6° C 20.6° C 14.2° C	sl. vzh. sl. vzh. sl. vzh.	d. jas. obl. d. jas.	0-00 mm.
1. sept.	7. zjutraj 2. popol. 9. zvečer	736.4 mm. 736.5 mm. 736.1 mm.	12.6° C 14.0° C 13.0° C	sl. jz. sl. zah. sl. zah.	obl. dež. obl.	22.60 mm. dežja.

Srednja temperatura 16.5° in 13.2°, za 0.8° in 3.8° pod normalom.

Dunajska borza

dné 2. septembra t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	včeraj	danes
Papirna renta	gld. 88.15	— gld. 88.05
Srebrna renta	89.50	— 89.55
Zlata renta	105.55	— 105.55
5% marna renta	101.50	— 101.10
Akcije narodne banke	964. —	— 969. —
Kreditne akcije	308.25	— 308. —
London	111.35	— 111.05
Srebro	—	—
Napol.	8.86	— 8.82
C. kr. cekini	5.33	— 5.32
Nemške marke	54.57 1/2	— 54.37 1/2
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	131 gld. — kr.
Državne srečke iz l. 1864	100	177
Ogerska zlata renta 4%	101	—
Ogerska papirna renta 5%	99	20
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	121
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	112	75
Kreditne srečke	100 gld.	187
Rudolfove srečke	10	20
Akcije anglo-avstr. banke	120	165
Tramway-društ. velj. 170 gld. n. v.	219	50

Na Starem trgu h. št. 34 v Ljubljani je na prodaj sledeče: (658—2)

2 stari stavni uri (Stockuhr), jedna z godbo; 2 knjigi starega Valvazorja; 10 starih lepih majolik; 20 zemljevidov, starih po 200 let, 1 pisalna miza (Sekretär); 1 stara knjiga, popis turške vojske.

Vlak v Trbiž in na sv. Višarje

z znižano ceno

odide iz Ljubljane južni kolodvor

v soboto dne 6. septembra 1890.

Vožnje cene znižane so tako, kot prej še nikoli.

Odhod iz	Cena za vožnjo tja in nazaj in za odpravo v III. razredu:
Ljubljane juž. kol. ob 9 uri 15 min. dopol.	Iz Ljubljane 1 gld. 45 kr.
„ „ „ 9 „ 20 „ „	„ Vižmarjev 1 „ 20 „
Vižmarjev 9 „ 30 „ „	„ Medvod 1 „ 20 „
Medvod 9 „ 42 „ „	„ Škofjeloke 1 „ 20 „
Škofjeloke 9 „ 56 „ „	„ Kranja 1 „ — „
Kranja 10 „ 13 „ „	„ Sv. Jošta 1 „ — „
Sv. Jošta 10 „ 18 „ „	„ Podnarta — „ 85 „
Podnarta 10 „ 33 „ „	„ Otoč — „ 85 „
Otoč 10 „ 39 „ „	„ Radovljice — „ 85 „
Radovljice 10 „ 53 „ „	„ Lese — „ 85 „
Lese 11 „ 03 „ „	

Dohod v Trbiž ob 12 uri 35 minut popoldne.

Za udeležnike na sv. Višarje je pri dohodu v Trbiž takoj odkorakanje na goro, kjer bode slovesni vsprejem, potem litanije. Zvečer in isto tako v nedeljo zjutraj cerkvena opravila, ob 9. uri popoldne slovesna velika sv. maša s pridigo, ob 1. uri popoldne pite litanije, na to slovesni spreved s petjem in nagovorom ob odhodu.

Povratek iz Trbiža v nedeljo 7. septembra je ob 5 uri 30 minut popoldne, dohod v Ljubljano isti dan ob 9 uri 12 minut zvečer.

Vožnje karte preskrbijo naj si spošt. udeleženci pravočasno, dobé se skrajni čas v Ljubljani do petka 5. septembra do 7. ure zvečer, zunaj Ljubljane pa do 4. septembra zvečer po zgoraj označenih cenah v pisarni za potovanje g. Josipa Pavlin-a, v Ljubljani, Marijin trg št. 1., kjer se tudi na vsa vprašanja odgovarja in dačo potrebna pojasnila.

Da se morejo potrebne priprave pravočasno in točno vršiti, naj si udeleženci vožnje karte prej ko prej preskrbijo. — Na dan odhoda dohajajočim se vsprejem nikakor ne more zagotoviti.

Prihodnji in zadnji jednaki letošnji vlak priredil se bode dne 4. oktobra t. l.

Ker je vožnja cena nenavadno nizka, kakor prej še nikdar ni bila, vabi v prav mnogobrojno udeležbo in se iste nadeja

odbor za potovanje.

Vožnji listki dobivajo se za Ljubljano tudi v trafikah: pri g. Fani v Špitalskih ulicah, pri g. Podrekarju na sv. Jakoba trgu in pri g. Strnadu na dolenski mitnici.

Med. univ.
DR. J. KOPRIWA
(664—3) mestni fizik
ordinuje od 2.—3. ure popoldne v svojem stanovanji
Resljeva cesta št. 1, II. nadstr.

Posebni vlak v LESCE-BLED in OTOČE-BREZJE

z dokaj znižano ceno

odide iz LJUBLJANE povodom Marijinega praznika

v ponedeljek dne 8. septembra t. l.

Odhod iz Ljubljane juž. kol. ob 6.45 zjutraj, dohod v Lesce ob 8.30 zjutraj
Odhod iz Lesce ob 8. uri zvečer, dohod v Ljubljano ob 9.45 zvečer.

Vožna cena za tje in nazaj z odpravo vred za III. razred 80 kr.

Slovesna sv. maša v cerkvi na otoku darovala se bode ob 10. uri dop.

Da se morejo vršiti potrebne priprave pravočasno, prosi se uljudno, da bi udeleženci blagovolili prej ko mogoče preskrbeti se z voznimi listki. Isti se dobivajo pri podpisnem skrajni čas do nedelje zvečer. Na dan odhoda dohajajočim se vsprejem ne more zagotoviti. — V mnogobrojno udeležbo uljudno vabi

JOS. PAULIN,

pisarna za potovanje v Ljubljani, Marijin trg št. 1.

Vožni listki dobé se tudi v Ljubljani pri g. FANI v Špitalskih ulicah, g. PODREKARJU na sv. Jakoba trgu in tudi v hotelih. (672—1)

L. Luser-jev obliž za turiste.

Gotovo in hitro upliva-
vajoče sredstvo proti
kurjim očesom,
žuljem na pod-
platih, petah in
drugim trdim
praskom
kože.

Veliko
priznanih
pisem je na
na ogled v
glavni razpisalnici:
L. Schwenk-a lekarna
(471) Meidling-Dunaj.

Pristen samo, če imata navod in
obliž varstveno znamko in podpis,
ki je tu zraven; torej naj se pazi
in zavrne vse manj vredne ponaredbe.

Pristnega imajo v Ljubljani J. Swoboda, U. pl. Trnkoczy, G. Piccoli, L. Grebel; v Radolfsovm S. pl. Sladovič, F. Haika; v Kamniku J. Močnik; v Celovci A. Egger, W. Thurnwald, J. Birnbacher; v Brezjah A. Aichinger; v Trgu (na Korškem) C. Menner; v Beljaku F. Scholz, Dr. E. Kump; v Gorici G. B. Pontoni; v Wolfenbutelu A. Huth; v Kranju K. Šavnik; v Radgouli C. E. Andrien; v Idriji Josip Wario; v Radovljici A. Roblek; v Celju J. Kupferschmid.

FRAN CHRISTOPH-ov (204-18)
svetli lak za tla
je brez duha, se hitro suši in dolgo traja.

Zaradi teh praktičnih lastnosti in enostavnega rabljenja se posebno priporoča, kdor hoče sam lakirati tla. — Sobe se v dveh urah zopet lahko rabi-
— Dobiva se v različnih barvah (prav kakor oljnat barve) in brezbarven (ki daje samo svet). — Uzorci lakiranja in navod rabi dobé se v vseh zalozgah.

Dobiva se v Ljubljani pri
IVANU LUCKMANN-U. izumitelj in jedini izdajatelj pristnega svetlega laka za tla, PRAGA & BEROLIN.